

[Ludvig Christensen.]

nu har været gældende, har været fremsat Klager over Lovens Virkninger eller Ministeriets Administration af Loven, hverken her i Tinget eller i Pressen. Derfor finder jeg det rimeligt, at vi i et Udvalg foretager en virkelig tilbunds-gaaende Drøftelse af hele det Problem, der er rejst gennem Forslaget i den Form, hvori det er fremsat.

Der findes i Tilslutning til de Lønbestemmelser, som indeholdes i § 4, andre Spørgsmaal, som jeg ogsaa meget gerne vilde have drøftet i Udvalget og med Ministeren for at faa Klarhed dels over de praktiske Muligheder, der er for overhovedet paa en rimelig Maade at gennemføre de Bestemmelser, der findes, dels over andre Spørgsmaal. Men da Forslaget jo, som sagt, vil blive henvist til Behandling i et Udvalg, skal jeg ikke komme nærmere ind paa disse Ting.

Jeg kan paa mit Partis Vegne naturligvis tilsige Medvirkning til Gennemførelse af Lovforslaget, men jeg henstiller, at man i Udvalget gør et virkelig alvorligt Forsøg paa at finde en Ordning af det meget alvorlige Problem, der indeholdes i dette Lovforslag, saadan at Loven ikke skaber saa megen Uvilje ude omkring i de Kredse, hvor den skal virke, som den maaske ellers vilde gøre. Og jeg har den bestemte Opfattelse, at der virkelig er praktiske Muligheder for at udforme Lovforslaget paa en bedre Maade.

Erik Eriksen: Det Beskæftigelsesproblem, som Danmark i Dag staar over for, er af en Karakter, som gør det vanskeligt, for ikke at sige umuligt at drage Sammenligninger. Ingen, hverken Regeringen eller det private Erhvervsliv, kan i Dag afskaffe Arbejdsløsheden, af den simple Grund, at vi lider under en følelig Mangel paa Raastoffer til produktive Formaal. Vi savner her i Landet de nødvendige Faktorer til Opretholdelse af en stor, arbejdsgivende Produktion, og disse Kendsgerninger taler i Virkeligheden deres eget Sprog. Selv Landbruget, som før havde store, for en Del ubrugte Reserver af Beskæftigelsesmuligheder, maa antagelig i den kommende Tid regne med en Nedgang i Antallet af beskæftigede, en Nedgang, som delvis vil svare til den formindskede Produktion, som stærkere og stærkere vil gøre sig gældende.

Og maa jeg her indskyde en Bemærkning, som ligger mig paa Sinde. Landbruget er jo for Tiden ikke det Erhverv, der har det sværest, selv om Vanskelighederne ogsaa her vil blive meget følelige. Det, jeg gerne vil pege paa, er den store moralske Betydning, som jeg tror det vil have, at

vi inden for Landbruget i den Udstrækning, det er muligt, sætter ind paa at beskæftige den Del af de unge, som i de økonomisk daarligere Tider for dette Erhverv dog blev ved deres Gerning — det har disse unge fortjent.

Men Beskæftigelsesmulighederne er i det hele taget ekstraordinært smaa. Naturligvis kan og bør vi gøre alt for at vedligeholde og fremme de Muligheder, der er, derigennem, at vi indretter os fornuftigt. Dette er en absolut Nødvendighed for overhovedet at skabe Muligheder for Beskæftigelse. Men det maa jo heller ikke overses, at selv med de vældige Ofre, som hele denne storstilede og i øvrigt vel gennemtænkte Beskæftigelseslovgivning paalægger vor Økonomi, opnaar man dog kun at skabe Beskæftigelse til omkring Halvdelen af dem, der i Dag er arbejdsløse. Jeg indrømmer, at dette i sig selv er meget og uhyre værdifuldt, men jeg vil hævde, at det er lige saa nødvendigt, at det private Initiativ samtidig styrkes og udbygges, for at vort Erhvervsliv kan staa stærkest og sundest gørligt, naar vi atter kommer ind i normale Tider.

Jeg kan hilse det foreliggende Forslag om Iværksættelse af offentlige Arbejder med Tilfredshed, og jeg kan det paa Baggrund af hele den Udvikling, vi har været inde i, siden vi sidst behandlede denne Lovgivning. Det er i det hele taget, synes jeg, Udtryk for Regeringens stærke saglige Stilling, at det nu erkendes fra alle ansvarlige Kredse, at Løn og Ydelse inden for Erhvervslivet maa afstemmes, tilpasses efter Arbejdets Værdi, og her fastslaar man jo ogsaa, at Betalingen for Nødhjælpsarbejder eller offentlige Arbejder, hvad man nu vil kalde det, skal fastlægges saadan, at den i sig selv er Drivfjederen til at søge ind i den private Produktion, naar Lejlighed dertil gives. Naar disse Forhold respekteres og vi staar i den Situation, hvor vi nu staar, saa finder jeg det ikke alene formaalstjenligt, men overmaade forstandigt, at det offentlige tager Initiativet til Iværksættelse af Arbejder, og det vilde ogsaa i mere end een Henseende være dyrere og daarligere at lade være. Det er netop at gøre Tidens Gerning, synes jeg, naar alle Faktorer i Samarbejde søger at skabe Beskæftigelse paa et fornuftigt Grundlag.

Jeg skal ved denne første Behandling ikke gaa stærkt i Enkeltheder. Ting, der kan være Tvivl om eller Uklarhed over, kan jo drøftes nærmere i det Udvalg, der vil blive nedsat. Jeg vil dog gerne sige, at det er min Opfattelse, at Forslaget stort set paa en fornuftig Maade udbygges og for-